

Lieta C-339/21

**Lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu kopsavilkums saskaņā ar Tiesas
Reglamenta 98. panta 1. punktu**

Iesniegšanas datums:

2021. gada 31. maijs

Iesniedzējtiesa:

Consiglio di Stato (Itālija)

Datums, kurā pieņemts iesniedzējtiesas nolēmums:

2021. gada 11. maijs

Prasītājas:

Colt Technology Services SpA

Wind Tre SpA

Telecom Italia SpA

Vodafone Italia SpA

Atbildētājas:

Ministero della Giustizia

Ministero dello Sviluppo Economico

Ministero dell'Economia e delle Finanze

Procura Generale della Repubblica (presso Corte d'appello di Reggio Calabria)

Procura della Repubblica di Cagliari

Procura della Repubblica (presso il Tribunale di Roma)

Procura della Repubblica (presso il Tribunale di Locri)

Pamatlietas priekšmets

Apelācijas sūdzības par *Tribunale amministrativo regionale per il Lazio* [Lacio Reģionālās administratīvās tiesas] spriedumiem, ar ko ir noraidītas prasītāju iesniegtās prasības, ar kurām tika apstrīdēts starpministriju 2017. gada 28. decembra dekrēts, ar ko, īstenojot 2003. gada Likumdošanas dekrēta Nr. 259 (Elektronisko sakaru kodekss) 96. pantu, tika paredzēta kārtība un kritēriji, atbilstoši kuriem telesakaru operatoriem veic atmaksu par sakaru plūsmas pārtveršanas darbību veikšanu.

Lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu priekšmets un juridiskais pamats

Lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu priekšmets ir valsts tiesiskais regulējums, kurā ir paredzēts, ka tarifu, kuru telesakaru operatoriem maksā par pārtveršanas darbību obligātu veikšanu pēc tiesu iestāžu pieprasījumiem, kompetentās ministrijas var aprēķināt tādējādi, ka tas neatbilst pilnīgas izmaksu atmaksas principam. Šāds tiesiskais regulējums varētu būt pretrunā nediskriminācijas, konkurences aizsardzības, uzņēmējdarbības brīvības, brīvības veikt uzņēmējdarbību un administratīvās darbības samērīguma Eiropas Savienības tiesību principiem. Iesniedzējtiesa uzdod prejudiciālu jautājumu, pamatojoties uz LESD 267. panta 3. punktu.

Prejudiciālais jautājums

“Lūgums Tiesai noteikt, vai LESD 18., 26., 49., 54. un 55. pants, Eiropas Parlamenta un Padomes 2018. gada 11. decembra Direktīvas 2018/1972/ES (2018. gada 11. decembris) 3. un 13. pants, kā arī Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 16. un 52. pants nepieļauj tādu valsts tiesisko regulējumu, kurā, deleģējot administratīvai iestādei uzdevumu noteikt atlīdzību, kuru telesakaru operatoriem maksā par sakaru plūsmas pārtveršanas darbību obligātu veikšanu pēc tiesu iestādes pieprasījuma, nav paredzēts pienākums ievērot to izmaksu pilnīgas atmaksas principu, kuras operatoriem saistībā ar šo darbību faktiski ir radušās un kuras tie ir pienācīgi dokumentējuši, un turklāt administratīvajai iestādei ir uzlikts pienākums panākt izdevumu ietaupījumu salīdzinājumā ar agrākiem atlīdzības aprēķināšanas kritērijiem”?

Atbilstošās Savienības tiesību normas

- LESD 18., 26., 49., 54. un 55. pants.
- Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2018/1972/ES (2018. gada 11. decembris) par Eiropas Elektronisko sakaru kodeksa izveidi 3. un 13. pants, kā arī I pielikums.
- Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 16. un 52. pants.

Atbilstošās valsts tiesību normas

– *Decreto interministeriale del 28 dicembre 2017* (2017. gada 28. decembra starpministriju dekrēts), kuru pieņēmis *Ministro della giustizia* [tieslietu ministrs] un *Ministro dello sviluppo economico* [ekonomikas attīstības ministrs] kopā ar *Ministro dell'economia e delle finanze* [ekonomikas un finanšu ministru], – *Disposizione di riordino delle spese per le prestazioni obbligatorie di cui all'art. 96 del d.lgs. n. 259 del 2003* (2003. gada Likumdošanas dekrēta Nr. 259 96. pantā paredzēto izdevumu par obligātajiem pakalpojumiem reorganizācija).

– 2003. gada Likumdošanas dekrēta Nr. 259 (“Elektronisko sakaru kodekss”, turpmāk tekstā – “ESK”) 28. pants.

“28. pants – *Nosacījumi, kas piesaistīti vispārējai atļaujai un radiofrekvenču un numuru lietošanas tiesībām.*

1. Izsniegta vispārēja atļauja elektronisko sakaru tīklu vai pakalpojumu nodrošināšanai un radiofrekvenču lietošanas tiesības un numuru lietošanas tiesības, drīkst piemērot tikai pielikuma Nr. 1 attiecīgi A, B un C daļā uzskaitītos nosacījumus. Šādi nosacījumi ir nediskriminējoši, samērīgi un pārredzami un, radiofrekvenču lietošanas tiesību gadījumā, šādi nosacījumi atbilst Kodeksa 14. pantam. Uz vispārējo atļauju vienmēr attiecas pielikuma Nr. 1 A daļas 11. nosacījums”.

Pielikumā Nr. 1 ir paredzēts: “*izsmeļošs saraksts ar nosacījumiem, kas var būt saistīti ar vispārējām atļaujām (A daļa), radiofrekvenču lietošanas tiesībām (B daļa) un numuru lietošanas tiesībām (C daļa), kā ir precizēts Kodeksa 28. panta 1. punktā un 33. panta 1. punktā*”; pielikuma A daļā ir norādīti “*vispārējo atļauju izsniegšanas nosacījumi*”, tostarp 11. nosacījums “*kopš darbības uzsākšanas nodrošināt Kodeksa 96. pantā minētos pakalpojumus tiesiskuma nodrošināšanas nolūkos*”.

– Šī Likumdošanas dekrēta 96. pants:

“96. pants – *Obligātie pakalpojumi*

1. Pēc kompetento tiesu iestāžu pārtveršanas un informācijas pieprasījumiem operatoriem ir obligāti jāsniedz pakalpojumi tiesiskuma nodrošināšanas nolūkos; līdz [šī panta] 2. punktā minētā dekrēta pieņemšanai par termiņiem un kārtību vienojas ar minētajām iestādēm.

2. Lai apstiprinātu ikgadējo fiksēto maksājumu par 1. punktā minētajiem obligātajiem pakalpojumiem, ar tieslietu ministra un ekonomikas attīstības ministra, kā arī ekonomikas un finanšu ministra kopīgu dekrētu, kas ir jāpieņem līdz 2017. gada 31. decembrim, pārskata cenu sarakstu, kas ir paredzēts sakaru

ministra 2001. gada 26. aprīļa dekrētā, kas ir publicēts 2001. gada 7. maija *Gazzetta Ufficiale* [Oficiālajā Vēstnesī] Nr. 104. Dekrētā:

a) nosaka obligāto pakalpojumu veidus un to tarifus, ņemot vērā cenu un pakalpojumu attīstību, lai panāktu izdevumu ietaupījumu vismaz 50 % apmērā salīdzinājumā ar esošiem tarifiem. Tarifā ir iekļautas izmaksas par visiem pakalpojumiem, kurus vienlaicīgi aktivizēja vai izmanto katra tīkla identitāte [IP adrese];

b) identificē subjektus, kuriem ir jāsniedz obligātie pārtveršanas pakalpojumi, tostarp starp tiem pakalpojumu sniedzējiem, kuru infrastruktūra ļauj piekļūt tīklam vai izplatīt informācijas vai komunikāciju saturu, un starp tiem subjektiem, kuri jebkādā veidā sniedz elektronisko sakaru pakalpojumus vai lietojumprogrammas, pat ja tās ir lietojamas, izmantojot ārējos [cita tīpašnieka] piekļuves vai pārvades tīklus;

c) definē subjektu, kuriem ir jāsniedz obligātie pakalpojumi, pienākumus un to izpildes kārtību, tostarp vienveidīgu datorizēto procedūru ievērošanu administratīva rakstura komunikāciju nosūtīšanā un apstrādē, arī attiecībā uz posmiem pirms minēto pakalpojumu apmaksas.

3. Šī panta 2. punktā minētajā dekrētā paredzēto pienākumu neizpildes gadījumā piemēro 32. panta 2., 3., 4., 5. un 6. punktu.

4. Līdz 2. punktā minētā dekrēta pieņemšanai informāciju par telefonsarunu plūsmu sniedz bez atlīdzības. Attiecībā uz pirmajā teikumā neminētiem pakalpojumiem tiesiskuma nodrošināšanas nolūkos turpina piemērot cenrādi, kas ir paredzēts sakaru ministra 2001. gada 26. aprīļa dekrētā, kas ir publicēts 2001. gada 7. maija *Gazzetta Ufficiale della Repubblica italiana* [Itālijas Republikas Oficiālajā Vēstnesī] Nr. 104.

5. Šī panta 2. punktā minēto pakalpojumu sniegšanai operatoriem ir pienākums savstarpēji vienoties par starpsavienojuma metodēm, lai nodrošinātu minēto pakalpojumu sniegšanu un savietojamību. Vajadzības gadījumā ministrija var iejaukties pēc savas iniciatīvas vai, ja operatori nespēj panākt vienošanos, pēc operatora pieprasījuma”.

Īss pamatlīstas faktisko apstākļu un tiesvedības izklāsts

- 1 Ar atsevišķiem pieteikumiem telesakaru operatori *Colt Technology Services S.p.A.*, *Wind Tre S.p.A.*, *Telecom Italia S.p.A.* un *Vodafone Italia S.p.A.* apstrīdēja *Tribunale amministrativo regionale del Lazio* (turpmāk tekstā – “*TAR del Lazio*”) starpministriju 2017. gada 28. decembra dekrētu, kuru pieņēma tieslietu ministrs un ekonomikas attīstības ministrs kopā ar ekonomikas un finanšu ministru un ar kuru, īstenojot ESK 96. pantu, tika paredzēta kārtība un kritēriji,

atbilstoši kuriem telesakaru operatoriem veic atmaksu par sakaru plūsmas pārtveršanas darbību veikšanu.

- 2 Minētie telesakaru operatori apstrīd apstākli, ka, salīdzinājumā ar agrāku tiesisko regulējumu, kas ir paredzēts ministrijas 2001. gada 26. aprīļa dekrētā, atmaksas apmērs esot ievērojami samazināts (pat 90 % apmērā) līdz līmenim, kas neļauj segt pat pārtveršanas darbības veikšanas izmaksas. *Vodafone Italia SpA* turklāt lūdza iesniegt Eiropas Savienības Tiesā lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu.
- 3 *TAR del Lazio* noraidīja visus prasītāju sabiedrību izvirzītos iebildumus, atzīstot, ka nav pierādīta dekrētā noteikto tarifu apgalvotā nepietiekamība, lai segtu izmaksas, kuras rodas operatoriem, veicot pārtveršanas darbības. Šī iemesla dēļ minētā tiesa neatzina nosacījumus jautājuma iesniegšanai Eiropas Savienības Tiesā.
- 4 Minētie telesakaru operatori iesniedza apelācijas sūdzību *Consiglio di Stato* [Valsts padomē], atkārtojot pirmajā instancē izvirzītos iebildumus un prasījumus.
- 5 2020. gada 23. martā *Consiglio di Stato* izdeva rīkojumu, ar kuru, pildot LESD 267. panta 3. punktā paredzēto pienākumu iesniegt lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu, uzdeva prejudiciālu jautājumu, vēršot Tiesas uzmanību uz iespējamām pretrunīgiem aspektiem Eiropas Savienības tiesībās un Itālijas tiesiskajā regulējumā, kurus norādīja *Vodafone Italia SpA*.
- 6 Tiesa ar 2020. gada 26. novembra rīkojumu atzina, ka lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir “*acīmredzami nepieņemams*”, tieši minot *Consiglio di Stato* iespēju “*iesniegt jaunu lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu, kurā būtu ietverta informācija, kas Tiesai ļauj sniegt noderīgu atbildi uz uzdoto jautājumu*”.
- 7 Pēc tiesvedības atsākšanas prasītājas sabiedrības formulēja vēl vienu lūgumu iesniegt Tiesai lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu.
- 8 *Consiglio di Stato* saskaņā ar LESD 267. panta 3. punktu atkal uzdeva prejudiciālus jautājumus.

Pamatlietas pušu galvenie argumenti

- 9 Prasītājas uzskata, ka 2003. gada Likumdošanas dekrēta Nr. 259 96. pants – daļā, kurā ir paredzēts, ka tarifu, kas telesakaru operatoriem tiek maksāts par obligātu pārtveršanas darbību veikšanu, kompetentās ministrijas var aprēķināt, nepamatojoties uz pilnīgas izmaksu atmaksas principu, – ir pretrunā Eiropas Savienības tiesībām, jo:

– uzliek telesakaru operatoriem obligātu pienākumu veikt tiesu iestādes pieprasītās pārtveršanas darbības, tā iespējamās neizpildes gadījumā ir paredzēti bargi administratīvie sodi, kuri var ietvert pat [telesakaru pakalpojumu sniegšanas] atļaujas atcelšanu;

– paredz, ka administratīvā kārtībā ir jāparedz tādi tarifi, pēc kuriem operatori ir jāmaksā par pārtveršanas darbību veikšanu, “*lai panāktu izdevumu ietaupījumu vismaz 50 % apmērā salīdzinājumā ar esošiem tarifiem*”, tādējādi ne tikai neļaujot operatoriem gūt peļņu, bet pat liedzot tiem segt ar šo pakalpojumu saistītās izmaksas, ņemot vērā, ka attiecīgo pakalpojumu sniegšanai esot nepieciešami īpaši ieguldījumi un personāls, kas citādi nebūtu vajadzīgs.

10 Tas izraisot:

a) diskrimināciju pēc uzņēmuma lieluma, jo mazāki uzņēmumi esot proporcionāli mazāk skarti salīdzinājumā ar lieliem operatoriem kā prasītājas;

b) diskrimināciju pēc valstspiederības, jo uzņēmumiem, kas nav reģistrēti Itālijā, tiek dota priekšrocība salīdzinājumā ar Itālijā reģistrētiem operatoriem, kādas ir prasītājas;

c) konkurences izmaiņu ar kontinentāla mēroga sekām, jo ārvalstu uzņēmumu uzņēmējdarbība Itālijas tirgū un, vispārīgāk, jauno operatoru ienākšana attiecīgajā tirgū esot padarīta strukturāli mazāk izdevīga, ņemot vērā pārtveršanas darbību veikšanas neizdevīgumu, kas izriet no konkrēta Itālijas tiesiskā regulējuma;

d) privāto saimnieciskās darbības subjektu uzņēmējdarbības apjoma būtisku ekspropriāciju, kas ir pilnīgi nesamērīga ar sasniedzamo sabiedrības interešu mērķi.

11 Prasītāju skatījumā, faktiski pārtveršanas darbību veikšanas neizdevīgums, kas izriet no apstrīdētā Itālijas tiesiskā regulējuma:

a) vairāk nekā proporcionāli gulstas uz lielākiem operatoriem, kuriem tieši tāpēc, ka ar tiem līgumiski saistīto lietotāju skaits ir lielāks, ir lielāka iespējamība saņemt pārtveršanas pieprasījumus no tiesu iestādēm, ar izrietošo šī pakalpojuma būtisku neizdevīguma eksponenciālo ietekmi;

b) vairāk nekā proporcionāli gulstas uz Itālijā reģistrētiem operatoriem, jo, tā kā viesabonēšanas [*roaming*] tarifi ir tikuši samazināti, ārvalstu operatori varētu piedāvāt Itālijas klientiem, kuri iegādātos ārvalstu SIM kartes, izdevīgākus pakalpojumus; it īpaši, minētie operatori varētu:

b1) vai nu ierobežot pārtveršanas darbību kopējo neizdevīgo ietekmi, pamatojoties uz uzņēmējdarbības rezervi, kas ir sasniegta ar klientiem uzņēmējdarbības reģistrācijas valstī;

b2) vai pat pilnībā to izslēgt gadījumos, ja uzņēmējdarbības reģistrācijas valstī ir iespējams iegādāties SIM karti bez nepieciešamības iepriekš noskaidrot personas identitāti, tādējādi Itālijas tiesu iestāde, nespējot saistīt SIM karti ar konkrētu lietotāju, praksē nespētu organizēt pārtveršanas;

c) ārvalstu operatoriem, kas ir ieinteresēti veikt uzņēmējdarbību Itālijas tirgū, un, vispārīgāk, subjektiem, kuri plāno ienākt Itālijas tirgū *ex novo*, ievieš strukturālas un nepamatotas grūtības pieklūt šim tirgum un vienlaikus “uzreiz” izraisa visdrīzāko cenu pieaugumu gala lietotājiem (jo operatoriem ir jāatgūst izmaksas saistībā ar pārtveršanas pakalpojumu veikšanu ar zaudējumiem);

d) pārkāpjot tiesības brīvi veikt uzņēmējdarbību, kas ir Savienības pamattiesības, sabiedriskas nozīmes pakalpojuma sniegšanas izmaksas gandrīz pilnībā liek segt privātiem subjektiem, kuri peļņas gūšanas nolūkā darbojas tirgū ar konkurenci.

- 12 Tieši pretēji, prasītāju sabiedrību skatījumā, vienīgā tarifu metode, kas būtu saderīga ar Savienības tiesībām, ir metode, kas paredz izmaksu, kuras telesakaru operatori faktiski uzņemas saistībā ar pārtveršanas darbību veikšanu pēc tiesu iestādes pieprasījuma, pilnīgu atmaksu.
- 13 Savukārt iestādes–atbildētājas uzskata, ka prasītāju sabiedrību iebildumi ir nepamatoti, jo nav atlīdzināmas:
- izmaksas, kas ir saistītas ar tāda tehniskā aprīkojuma un darbības metožu izmantošanu, kas tehnoloģiski vairs nav pamatota;
 - izmaksas, kuras izraisa tāda aprīkojuma izmantošana, kas jebkurā gadījumā jau ir vajadzīgs, lai sniegtu lietotājiem parasto komercpakalpojumu (piemēram, sadales infrastruktūras);
 - izmaksas par minēto izmaksu iegrāmatošanu bilancē, jo tās esot paša uzņēmuma pārvaldīšanas izmaksas, nevis izmaksu pozīcijas, kas ir cieši saistītas ar pakalpojumu.
- 14 Runājot par personāla izmaksām, esot atlīdzināmas vienīgi izmaksas, kas ir nosakāmas kā vienreizējs maksājums, ņemot vērā gadā veikto pārtveršanas dienu skaitu un atsevišķo pārtveršanas darbību vidējo ilgumu.
- 15 Būtībā mērķis ietaupīt 50 % salīdzinājumā ar iepriekšējo tiesiskajā regulējumā paredzēto situāciju ir radies galvenokārt tehnoloģiju attīstības rezultātā. Turklāt izmaksām, kuras Tieslietu ministrijā izveidotā īpašā darba grupa inductīvi aprēķināja, “ņemot vērā pašreizējo tehnoloģiju attīstību”, tika piemēroti “samazinājuma koeficienti”, lai panāktu valsts likumdevēja noteikto minimālo izdevumu ietaupījumu (“50 % apmērā salīdzinājumā ar esošajiem tarifiem”).

Īss lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu motīvu izklāsts

- 16 Iesniedzējtiesa norāda, ka saskaņā ar atvasinātajām Savienības tiesībām (Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2018/1972/ES (2018. gada 11. decembris) 13. pants un I pielikums) vispārējai atļaujai sakaru pakalpojumu sniegšanai valsts tiesībās drīkst paredzēt nosacījumu veikt sakaru pārtveršanu pēc tiesu iestādes pieprasījuma.

- 17 Šajā ziņā pastāv tikai viens ierobežojums, kas 13. pantā ir vispārīgi paredzēts visiem nosacījumiem, proti, ka šādi nosacījumi “ir nediskriminējoši, samērīgi un pārredzami”.
- 18 Tātad šajā jomā spēkā esošajās atvasinātajās Eiropas Savienības tiesībās nav tieši noteikts, ka valsts tiesībās ir jāparedz izmaksu, kuras telesakaru operators faktiski ir sedzis saistībā ar pārtveršanas darbību veikšanu pēc tiesu iestādes pieprasījuma, pilnīga atmaksa.
- 19 Prasītājas sabiedrības uzskata, ka no Eiropas Savienības tiesībām izrietošais pienākums pilnībā segt izmaksas – proti, visas izmaksas, kuras telesakaru operatori faktiski ir seguši, veicot pārtveršanas darbības – netieši, bet nepārprotami izrietot no:
- apstākļa, ka Direktīvas 2018/1972/ES “vispārējie mērķi” *in primis* [galvenokārt] ir “veicināt konkurenci”, “veicināt iekšējā tirgus attīstību”, “veicināt konverģējošus nosacījumus ieguldīšanai”, “diskriminācijas novēršana” (skat. 3. pantu);
 - primāra Savienības tiesiskā regulējuma sistēmiskas interpretācijas un, konkrētāk, vienoti un savstarpēji izvērtējot Līgumos paredzētos vispārējos principus, kas ir nediskriminācija, konkurences aizsardzība, uzņēmējdarbības brīvība, brīvība veikt uzņēmējdarbību un administratīvās darbības samērīgums.
- 20 Iesniedzējtiesa uzskata, ka ne šajā jomā spēkā esošajās atvasinātajās Eiropas Savienības tiesībās, nedz vispārējos Līgumu principos, uz kuriem atsaucas prasītājas, netiek pieprasīts pilnībā atmaksāt pārtveršanas darbības veikšanas izmaksas, kuras operatori faktiski ir seguši (un ir pienācīgi dokumentējuši), un tātad netiek liegts valsts tiesiskais regulējums, kas neparedz šādu pilnīgu atmaksu un turklāt liek administratīvā kārtībā pārskatīt operatoriem maksājamos tarifus, lai panāktu “izdevumu ietaupījumu”.
- 21 Faktiski,
- a) pirmkārt, Direktīva 2018/1972/ES tiešā veidā neliek dalībvalstīm paredzēt operatoriem pilnīgu izmaksu atmaksu, tādējādi ļaujot uzskatīt, ka šajā ziņā tika netieši paredzēts atstāt dalībvalstīm rīcības brīvību;
 - b) turklāt šī direktīva ļauj dalībvalstīm likt telesakaru operatoriem veikt pārtveršanas darbības, kuras likumīgi pieprasa tiesu iestāde: šai darbībai, jo tā ir likumīgi paredzēta primāru, augstāko un obligāto sabiedrības interešu mērķiem, nevar paredzēt finansiālus nosacījumus, izņemot noteiktās robežās, it īpaši, ja šie nosacījumi ir paredzēti par labu privātiem subjektiem, kuri, vispirms saņemot administratīvu atļauju, darbojas regulētos tirgos;
 - c) vispārīgāk runājot, patiešām saskaņā ar atvasinātajām Eiropas Savienības tiesībām nosacījumiem, kas var tikt paredzēti vispārējai atļaujai telesakaru pakalpojumu sniegšanai, tostarp nosacījumam obligāti veikt pārtveršanas

darbības, ir jābūt “*nediskriminējošiem, samērīgiem un pārredzamiem*”, taču ir tikpat taisnība, ka 2003. gada Likumdošanas dekrētā Nr. 259 vispārīgi noteiktie tarifi par pārtveršanas darbību veikšanu:

c1) ir pilnībā analogiski visiem operatoriem, gan lielajiem, gan mazajiem, gan iekšzemes, gan ārvalstu operatoriem, kuri sniedz pakalpojumus Itālijā, tādējādi nav konstatējams ne tehniski juridiskais ierobežojums brīvai konkurencei un ienākšanai tirgū, nedz tieša vai netieša diskriminācija pēc uzņēmuma lieluma vai valstspiederības (tātad tarifi ir “*nediskriminējoši*”);

c2) valsts pārvaldes iestādēm ir jāaprēķina šie tarifi, “*ņemot vērā cenu [..] attīstību*”; no otras puses, šos pakalpojumus, kuri primāru sabiedrības interešu mērķu sasniegšanai ir obligāti, var sniegt vienīgi telesakaru operatori (tātad kopumā tarifi ir “*samērīgi*”);

c3) ir publiski pieejami visiem, jo ir iekļauti formālā administratīvā aktā (tātad tarifi ir “*pārredzami*”);

d) juridiskā ziņā atlīdzībai nav obligāti jābūt izteiktai faktiski un praktiski segtajās izmaksās, atlīdzība var būt izteikta arī izmaksās, kuras hipotētiski gulstas uz paraugoperatoru, kas izmanto labākos pieejamos tehnoloģiskos un organizatoriskos risinājumus, pamatojoties uz konkrētā vēsturiskā brīdī pieejamām zināšanām; turklāt saskaņā ar šobrīd spēkā esošo Eiropas Savienības un valsts tiesisko regulējumu telesakaru operatoram ir pienākums nodrošināt pārtveršanas veikšanu, un tātad tam ir – juridiskā ziņā – pirmkārt, pienākums (sabiedrības interesēs) nodrošināt organizatorisku struktūru, kas ļauj veikt pārtveršanu pēc iespējas plūstošāk, efektīvāk un rezultatīvāk, otrkārt, pienākums (savās interesēs) maksimāli samazināt attiecīgās izmaksas;

e) beidzot, no sistēmiskā viedokļa, kas ņem vērā vērtības, primārajās Eiropas Savienības tiesībās (skat. LES 4. panta 2. punktu; LESD 4. panta 2. punkta j) apakšpunktu; LESD 72., 82. un 84. pantu) tiešā vai netiešā veidā ir atzīts dalībvalstu konkrēto primāro sabiedrības interešu strukturāls pārākums, tostarp tas ir atzīts interesēm veikt noziegumu kriminālvajāšanu, kam būtiska un bieži vien obligāta ir sarunu pārtveršana: tā kā šī pārtveršana var tikt veikta tikai ar telesakaru operatoru sadarbību, dalībvalstij ir vienīgi jāparedz tiesiskais regulējums, kas būtu skaidrs un vienveidīgs visiem operatoriem, kuri darbojas valsts tirgū, un saprātīgā veidā piemērots, lai šīs darbības veikšana būtu ekonomiski pieļaujama.